

Månkaks- festivalen

Lori Fuller Sosa

Kyrkans tidningar
(Baserad på en sann berättelse)

*"Jag ska inte lämna er ... jag ska komma till er"
(Joh. 14:18).*

"Spring inte så långt i förväg", ropade pappa. "Det är snart mörkt, och jag vill inte att du ska ramla."

Vincent stannade och vände sig om. "Men ni går så sakta. Jag vill hinna till festivalen innan alla månkakor är slut!"

"De kommer inte att ta slut", sa pappa när han och mamma hade kommit ikapp. "Åtminstone inte innan du har kommit dit!"

Vincent hörde trumslag när de kom närmare parken. Snören med färgglada lyktor hängde från träden och lyste i den mörka kvällen. Familjer satt och åt på filtar och gjorde sig redo att titta på fullmånen tillsammans.

Mamma hittade en tom plats på gräset där hon lade ner deras filt. Hon gav Vincent några mynt att köpa mat för.

"Tack!" Vincent var ivrig att gå på upptäcktsfärd. Han räknade mynten medan han gick. Tjugo ringgits! Det räckte till en månkaka. Men vilken sort ville han ha? En med skinka? Äggula? Durian? Till slut valde han en som var fylld med svart sesampasta. Han gick från stånd till stånd medan han åt och stirrade på alla maträtter.

Kycklingspett. Stora grytor med kryddig buljong och nudlar. Kanske skulle han ta hyvlad is med glass för sina sista slantar!

Snart kom han till ett område där det inte fanns så många lyktor. Mörkret gav honom en idé.

Jag undrar hur långt jag kan gå medan jag blundar? Han blundade och tog ett steg. Sedan ett till. Han snavade på något. Han ramlade!

Aj! Han slog i hakan i något vasst. Det var ett stort dräneringsgaller av järn! Han rörde vid hakan med ena handen. Det blödde.

"Pappa? Mamma?" ropade han. Han skyndade sig mot lyktorna och någon hjälpte honom att hitta sina föräldrar.

"Vi började bli oroliga!" sa mamma. Sedan såg hon hans ansikte. "Vi måste åka till sjukhuset."

Det dröjde inte länge förrän Vincent satt med mamma och pappa i väntrummet på sjukhuset. Han var så rädd. Skulle allt ordna sig?

Han lade armarna i kors och tänkte på Jesus. Han och hans familj hade blivit döpta några månader tidigare. Missionärerna hade sagt att

Jesus kunde hjälpa honom att känna sig tröstad.

Jesus Kristus hjälper mig. Jesus Kristus hjälper mig, tänkte han om och om igen. Och snart kände han sig faktiskt lite lugnare. Det kändes som om den Helige Anden var vid hans sida. Pappa kramade hans hand. "Allt kommer att bli bra", sa mamma.

Vincent nickade. Han visste att hon hade rätt.

När läkaren kom sydde hon igen såret på hakan. Det gjorde ont, men det var inte så farligt. Hon sa till Vincent att han förmodligen skulle få ett ärr. Men det var okej, tyckte han. Varje gång han såg det skulle han tänka på månkakor, festivalen och när han hade blivit tröstad av Jesus och den Helige Anden. ●

Det här hände i Malaysia. Se nästa artikel för att få veta mer om det landet!